

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupený Mgr. Davidem Netušilem, advokátem, sídlem Politických vězňů 911/8, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. ledna 2020 č. j. CPR-46613-2/ČJ-2019-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. března 2020 č. j. 4 A 7/2020 - 26

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce se dne 19. listopadu 2019 dostavil na odbor cizinecké policie Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jako „správní orgán prvního stupně“), aby nahlásil ztrátu cestovního dokladu. Uvedl, že do České republiky přicestoval dne 4. října 2019 přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko. Cestovní doklad ztratil dne 18. listopadu 2019 v metru. Ukázal fotografii první strany cestovního dokladu v mobilním telefonu.

[2] Správní orgán prvního stupně se žalobcem zahájil řízení o správním vyhoštění. Při výslechu žalobce zopakoval, že do České republiky poprvé přicestoval dne 4. října 2019 z místa svého bydliště v Moldavsku. Cestoval automobilem s kamarádem. Mimo Moldavsko je poprvé. Schengenskou hranici překročili v Maďarsku, ale nepamatuje si hraniční přechod. Poté jeli přes Slovensko až do Prahy. Účelem jeho cesty byla turistika. V České republice byl nepřetržitě ode dne svého příjezdu. Bydlí u svého známého, adresu pobytu nikde nehlásil. Do Moldavska chtěl vycestovat dne 19. listopadu 2019, proto se dostavil na policii. Cestovní doklad ztratil v centru Prahy dne 18. listopadu 2019, neví přesně kde. Rodina žalobce žije v Moldavsku, v České republice nikoho nemá.

[3] Rozhodnutím ze dne 19. listopadu 2019 č. j. KRPA-396673-19/ČJ-2019-000022-SV uložil správní orgán prvního stupně žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) spojené se zákazem vstupu na území členských států po dobu jednoho roku, neboť žalobce neprokázal, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání, k němuž přiložil kopii cestovního pojištění ze dne 3. října 2019, malý technický průkaz pana S. V., se kterým žalobce přijel České republiky, zelenou kartu zakoupenou v Moldavsku dne 3. října 2019, účtenku prokazující koupi zelené karty, doklad za platbu za zboží v *duty free* obchodu u hraničního přechodu mezi Moldavskem a Rumunskem a kopii pasu S. V. včetně vstupního hraničního razítka.

[5] Žalovaný rozhodnutím označeným v návěti zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o správním vyhoštění. Vyšel z toho, že pokud by žalobce vstoupil na území členských států Evropské unie dne 4. října 2019, jak tvrdí, zcela určitě by byl v informačních systémech evidován záznam o jeho vstupu. Odbor mezinárodních vztahů Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje a Ministerstvo vnitra Slovenské republiky však k žalobci nemají žádné informace. K listinám, které žalobce předložil v rámci odvolacího řízení, žalovaný uvedl, že s výjimkou dokladu o pojištění nemají ve vztahu k žalobci žádnou vypovídací hodnotu a žádná z nich neprokazuje, jak a kdy žalobce skutečně přicestoval na území České republiky.

[6] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Stejně jako žalovaný nezpochybnil, že žalobci byl v Moldavsku vystaven pas s biometrickými údaji, tuto skutečnost tudíž nebylo nutné ověřovat. Sama o sobě však nestačí k ověření, po jakou dobu žalobce pobýval na území Evropské unie. Žalobce neprokázal, že na území schengenského prostoru vstoupil dne 4. října 2019. Cestovní pojištění ze dne 3. října 2019 nedokládá, od kdy a jak dlouho zde žalobce pobýval. Doklady týkající se S. V. nemohou dostatečným způsobem prokázat dobu pobytu žalobce na území schengenského prostoru. Žalovaný proto správně vyhodnotil situaci tak, že jsou dány podmínky pro správní vyhoštění žalobce, a své závěry náležitě odůvodnil.

pokračování

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že se městský soud zabýval izolovaně jen některými skutečnostmi a důkazy a dovedl, že nic z toho, co stěžovatel tvrdil, neprokazují. Městský soud ani žalovaný se nezabývali tím, že stěžovatel zakoupil cestovní pojištění prokazatelně dne 3. října 2019, tudíž na území schengenského prostoru mohl vstoupit až tento den. Stěžovatel do České republiky přicestoval dne 4. října 2019, na cestu se vydal o den dříve, což nezpochybnitelně dokládá cestovní pojištění, které prokazatelně sjednal a zakoupil ve městě Kišiněv. Stěžovatel cestoval automobilem s panem S. V.. Před překročením hranice do Rumunska zakoupil pan V. zelenou kartu, kterou žalobce i s účtenkou doložil. Zároveň před překročením hranice zakoupili drobné zboží v *duty free* obchodě u hraničního přechodu, účtenku žalobce rovněž předložil. Skutečnost, že stěžovatel hranici překročil ve voze S. V. dne 4. října 2019, je doložena fotokopíí pasu řidiče a stránky s otiskem vstupního razítka. Žalovaný tyto důkazy paušálně odmítl s tím, že nic významného neprokazují. Nevzal v úvahu, že stěžovatelem tvrzené skutečnosti tvoří logický a uzavřený řetězec a je z nich zřejmé, že správné vyhoštění stěžovatele bylo zcela nedůvodné. Tímto zjevným pochybením žalovaného se městský soud vůbec nezabýval.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum*. Stěžovatel pochází z Moldavska, které je uvedeno v příloze II nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, a je držitelem biometrického pasu vydaného Moldavskem v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví. Je tudíž podle čl. 4 odst. 1 citovaného nařízení osvobozen od vízové povinnosti pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů.

[11] Důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnosti, že na území smluvních států nepobýval déle, než mu umožňuje citované nařízení, leží na cizinci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. března 2019 č. j. 9 Azs 81/2019 - 33, ze dne 25. března 2015 č. j. 6 Azs 284/2014 - 28 či ze dne 11. května 2017 č. j. 10 Azs 338/2016 - 27). Citovaný § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců v tomto směru vychází z čl. 12 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský

hraniční kodex), podle něhož *není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nespĺňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.* Právní úprava zde konstruuje domněnku, že cizinec, který nepředloží cestovní doklad se vstupním razítkem, na území členského státu Evropské unie pobývá déle, než mu tamní právní úprava umožňuje. Stěžovatel svůj cestovní doklad ztratil, uvedená domněnka se v jeho případě tedy uplatní. Tuto domněnku lze v souladu s čl. 12 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu vyvrátit, *pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.*

[12] Kasační námitky stěžovatele se týkají výhradně skutkových závěrů městského soudu, resp. hodnocení jím provedených důkazů. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že je to především krajský, resp. městský soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu soudem nalézacím a je povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. [viz např. rozsudek č. j. 6 As 256/2016-79 z 1. března 2017, bod 21, rozsudek č. j. 6 Afs 94/2018 - 52 z 30. května 2018, bod 25, rozsudky z 20. prosince 2018 č. j. 6 Afs 283/2018 - 39, bod 9, č. j. 6 Afs 295/2018 - 39, bod 5 a 6 Afs 306/2018 - 40, bod 13, rozsudek č. j. 6 Afs 354/2018 - 23 z 13. února 2019, bod 9, a jiné). Žádné takové vady Nejvyšší správní soud nezjistil.

[13] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že listinné důkazy, které stěžovatel předložil v rámci odvolacího správního řízení, prokazují jen to, že Moldavsko dne 4. října 2019 opustil pan S. V., ale žádným způsobem z nich nelze dovodit, že s ním cestoval i stěžovatel. Z dokladu o uzavření cestovního pojištění sice vyplývá, že dne 3. října 2019 bylo uzavřeno pojištění stěžovatele pro cestování po Evropě, avšak není z něj zřejmé, že tak skutečně učinil stěžovatel osobně v Kišiněvě. Za těchto okolností pouhý doklad o cestovním pojištění, bez dalších nepřímých důkazů, se kterými by mohl utvořit logicky uzavřený řetězec, k prokázání stěžovatelova tvrzení nestačil. Věrohodné důkazy k vyvrácení výše uvedené domněnky tedy stěžovatel nepředložil, závěr žalovaného byl proto správný, resp. žalovaný oprávněně tvrzení stěžovatele neuvěřil. Rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele [čl. 12 odst. 3 Schengenského hraničního kodexu ve spojení s § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců] tak žalovaný učinil v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji zamítl podle § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo

pokračování

na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu